

За цената трябваше да се разберат те, за колко се продава булката

Ангел, р. 1936 г.

Казвам се Ангел Атанасов Йорданов. Роден съм 1936 година на 2.02. Израснал съм в Свиленград. Общо сме 10 деца, аз съм вторият по големина. Майка ни и баща ми са ни отгледали като ходеха от град на град, от село на село и здраво работеха. Баща ни Али работеше ковач, а майка ни взимаше инструментите и обикаляше по къщите и продаваше, за да има храна за нас. Някои даваха и ядене и така ни отгледаха всички. Навърших 18 и почнах да работя при баща ми като ковач. Живяхме братята и сестрите заедно, цялото семейство. Но с времето сестрите се задомиха и всички се пръснахме по градовете, а аз останах с баща ми. Живеехме в кирпичена къща. Преди нямаше ток, вода и ходехме на кладенеца с кобилица да носим вода.

Аз почнах работа, запознах се с много турци и българи. Запознах се с един пехливан (борец) и той ме научи да се боря, да се бия. Станах силен мъж, аз тогава си бех и доста висок. Лека – полека свикнах със занаята на ковач. Доста работих и заякнах. Тогава станах истински мъж. Тръгнахме с майка ми и баща ми в друго село, заседнахме там. След време дойдоха няколко турци в селото, тогава се казваше Оршест, и ни заплашиха да се махаме. Но турчина, който ме научи да се бия, беше ми казал, „Не се предавай, бори се до край“. Предизвиках ги да се борим – който надвие остава, а другите си тръгват. Аз нали бех висок 1,90, а те всички некакви дребни турчуляги, се сбихме. Преборих се с всички, след което те си тръгнаха, а ние останахме в селото. Аз и баща ми работехме усилено, а майка ми, жената обикаляше селото да продава. Минаха три месеца и ние се върнахме в Свиленград. След време отидох на гости на леля ми в Харманли. Запознах се с хубаво момиче, и тя циганка. Беше бъдещата ми жена. Но при нас имаше обичай. Булката дето я взимаш, трябваше да бъде девствена и да е нямала друг мъж. Върнах се в града и казах на нашите, че ще се женя. Изпратих ги да идат да се споразумеят за булката, както му е редът, иначе не става работата. За цената трябваше да се разберат те, за колко се продава булката. Беше скъпа булката. Това беше 1956 година. Направихме голяма сватба, с всичкото му, музиката, родата. Цели три дена, а не сега като тия младите, дето правят един ден всичкото му. Тогава имаше пари за такава сватба. Отидохме до Харманли и взехме булката. Викат ѝ Гинка Кирилова Кирилова. Тогава жената нямаше да взема името на мъжа, защото ние циганите не сме чули за това, не сме образовани ние. Сватбата беше един ден в Харманли и два дена е Свиленград. Последния ден от сватбата единият най – малък брат на

баща ми имаше вражда с един дето беше на сватбата. И чичо ми изкара един нож и искаше да го удари оня. Скочиха още четирима върху него, върху чича ми и почнаха да налягат чича ми. Аз скочих върху тях и ударих единия, а другия ме удари в гърба с ножа. Паднах и нищо не можах да усетя. Скочиха всичката му рода и убиха единия от тия, а другите избягаха. После влезнах в болница. Жената Гинка плакала за мене, да не умра. Важното е, че съм се оправил и оживях. От всички аз последен се ожених – на 20 години, а жена ми беше на 16. Като излезнах от болницата, баща ми ми каза какво беше станало на сватбата. Чичо ми влезнал тогава в затвора, дето убил оня.

Мина време, живеехме с жена ми при нашите, после след една година жена ми забременя. Роди ми се син, кръстихме го на баща ми – Али. Родиха се още две деца и станаха общо пет, три момичета и две момчета. Баща ми почина същата година. А майка ми след девет години. Децата тогава беха вече големи. Взехме ковчег, сложихме майка ми, взехме дърва тогава и запалихме голям огън, аз останах с родата си цяла нощ, чакайки сутринта да я погребем. Към два часа на другия ден с каруцата и магарето тръгнахме към гробището. Погребахме я и се върнахме. Направихме курбан, така се прави при нас.

Мина време. Взех жената и децата и тръгнах от село на село да работя да прехранвам децата си. Учих децата си как да успяват в живота. Минаха 10 години, някой от децата вече учеха, други не защото някаше как. Децата пораснаха и всеки се ожени. Обаче единият ми син, най – големия Али, една вечер отишъл да пие и се сбил с некакви момчета, тогава като разбрах и аз отидох там. Беше голям бой. След няколко дни мен ме нападнаха като бех отишъл в кръчмата. Оттогава имам тия белези от нож по тялото, един ме намушка няколко пъти. Досега имам белезите. Оживях. Като излезнах от болницата ги намерих ония и ги пребих като кучета, ама яко. Вкараха ме в затвора за година и шест месеца в Старозагорския затвор. Излежах присъдата и излезнах. Вече имах внуци, 9 таман. Много се радвах. На големия ми син детето, внука и внучката ми дойдоха с мен и Гинка да учат занаят в село Маджарово, защото работехме, за да има прехрана през зимата. Внукът Ангел и внучката Бояна се учеха на труд. Върнахме се в града след месец. Внуците почнаха училище и нямаше кой да дойде с мене по селата, защото времената се променяха. Внуците се изучиха. Ние с жена ми остаряхме. Тя почина 1992 година. Останах сам. Големият син живее вече в друга къща, а малкият син остана при мен. Сега нема кой да ми пере, да чисти, да сготви. Вече нямам сила за работа. Синовеите идват от време на време да ме видят жив ли съм. Добре че внука ми Ангел кръстен на мен,

мъж като дядо си идва. Честно е момчето, съвестно. Добро момче, помага ми, храна ми носи. Работи той, труди се. Свири на китара, пее песни много хубаво. Изучено момче е . Повечето от децата ми успяха да се оправят въпреки трудните времена. Аз вече съм на 73 години и желая всичко добро на децата и внуците. Радвам се, че поколението продължава и оставят нещо след себе си. Живота вече не позволява да имаме по много деца, ама някои имат по много. Като нас.